

El morbo d'un pecao común

↓ José Manuel Martínez Castro

El barqueiro xa tía feita a marea y amostraba ter présa por iscar d'alí. Pepe ouguíulo den- de a cama esconsonao. Nesa hora deberan tar chegando al sito de largar el apareyo pe- ró el patrón tamén tía as súas cousías, y ás veces as mañás de sábado empapizábanlo.

Pepe nun se queixaba de qu'ese día nun lo chamaran pra dir al mar, porque el borrachón veyo que ye daba trabayo na lancha era el miyor pescador da ría y os homes qu'iban con él partían quiñóis lar- deiros polos días d'ameicerer ruíos; anque si é verdá que sintía un comicio agoiro condo el sono nun vía agora que tía tempo pra durmir sin esmoleduras. Dir morto de sono todas as mañás sin devecer por outra cousa máis que por salir al mar y ter un bocadín pra deitarse, y pasábaye agora que, na gran cama matri- monial y con razóns asgaya pra tar roncando, nun s'a- provetaban as noites.

El home espurríuse pral outro lao da cama, apalpando el sen calecío qu'acupara a muyér namáis us minutos antías y deuse de conta qu'iba xa camín del mercao da Veiga nel mesmo momento nel qu'el barqueiro deu el último chifrido. Nin ese consolo tan sequera. D'amañarse que fose col corpo satisfeito; que Carne y él nun ch'eran tan veyos.

Ouguíanse pasos na porta, embaxo. Tarían che- gando as costureiras. Esperezóuse pensando na súa fiya moza y en que Carne y él si eran dalgo veyos por ter úa rapaza así que xa yes podía dar netos. Veyo pero trabayando todos os días, ou cuasemente, porque a madurez chega primeiro, por disgracia, pra úas cousas que pra outras.

"Carmín", chamóu á fiya, mentras baxaba polas escaleiras. Estas muyeres trabayan a estaxo pero es- queícenyas a miudo dalgúas xeiras, y el home da ca- sa entórnase. ¿Únde ta el pan fresco?, y a cocía inda apagada, y el gato durmindo nel pico da mesa. "Car- mín, vouche dar un bon repaso", pensaba pra si.

Pepe apuxou de súpeto a porta da sala, anque nun atopóu el que buscaba nin s'acordóu máis da fi- ya. Úa moza taba de pé delante d'él poñendo el vis- tío y faltóuyte tempo pr'abotuar malamente a brusa. ¿Quién s'acordaba de Carmín? El almorzo taba mirán- dolo, el pan fresco espelía debaxo da tela branca, el forno de seguro taba prendío, y el gato... ¡que morra el gato!

A mocía volvéuyte a mirada de fema descuberta, non de nena entrecoitada, y a Pepe véronye de su- cate afogos dos anos mozos; nun digo afogarse nel lume d'úa pasión, qu'eso xa nun queimaba, senon afogarse fendo toladas, renembrar cousas de nenos, saltar outra vez al horto del cura. Y levando á moza nel colo saltaron os dous escaleiras pr'arriba, nun fo- se qu'a fiya parece de sutaque y alí el pan cocera hasta torrar.

Pepe enguruñouse entre as sábanas bordadas cuas letras del sou nome. Nun quería que vese el día. Que lo-piyasen na cama, que subira a fiya a esperta- lo. Nun iba baxar esqueirando quén entraba y quén salía, pero escuruxarse nun sería na casa. ¡Cata qué cubil pra esconderse, el lugar del crime! Se el gato y

a fiya nun dicían miga y a mocía nun volvía cayer en pecao, miyor taría pasiando polas calles anque se ye vise a culpa na mirada. Que por él nun habería de saberse, a menos qu'a naturaleza dera nel cravo.

Mais, tanta gracia divina escachóu nun par de meses. Proclamas. ¿Quién vai? Aquela rapaza tan gua- pía que vía cöser á casa. El home acabóu de gastar a sorte d'aquel domingo núa mesa del chigre, al lao de

dous amigos. Recoyéuse sobre si y empezou a deixar qu'el viño fora traendo as frases y todas esas miudanzas que fain que se podan crer os relatos fabulosos. Y os amigos creron. "Ramón, bótanos viño".

Bota, Ramón, bota. Bota el candao á porta se nun ques que ch'entren os ladróis, però nun quiras botar el mourón a os contos que van del mostrador del chigre pral camín porque é poñer al vento en corentena, y nun hai lazareto unde coyan os chismes de personaxes conócios; a os outros lévalos el desinterés por mui formidables que sían, mais a paya nel oyo del vecín... hasta a os cegos yes aluma.

Cegas iban a madre y a fiya, y xórdo el gato. Rocelas descórrense as cortinas, meiroleiras achéganse as muyeres na fonte pra sabichar se a Carme dalgúa pega ye canta. Cousas d'elos, aló s'amañen. ¿Cómo cuntar ye á muyer feliz de guardar un bon home y qué iba pensar a fiya del padre a quen adora?

Ei vai el home. De críao a señor nun golpe de fortuna. Néi buscan as beatas os dentes del demo pra

tentar a carne y outros vicios mortales; nél espéyanse os homes sin que yes día laya nengúa, como se fora el patrón dos pescadores.

A hestoria vaise cuntando, relátase sempre, repítese. A imaxinación del narrador esqueice dalgúas cousas, apondera outras y ás veces trespinta a verdá. Un día al conto xa nun ye salen máis fiyos bastardos y hai que buscar dentro d'él, nas súas dobreces, deixar que sía el qu'escuita quen argaye y compoña tramas novas.

-Na mesma cama inda quente unde durmira cua muyer.

-Na mesma cama. ¿Inda quente?

-¡Inda quente!

Calente, si. Temprada col calor da muyer. Callecida nel corpo da parexa engadada. Sábanas limpas recendendo a chuchos meleiros, a garatusas. As paredes del nío familiar arranchao pr'aveirar a os pitíos, rachadas pol peso d'úa estraña. Daqué tan sagrao como el corazón del Cristo que se guarda nel Santísimo, sacao al sol, recudindo a todos os ventos.

Pepe xa nun pode miraryes pra os oyo a os sous vecíos; inda menos a os das muyeres. El home encóyese sobre si, esmortanxo anque culpable. A súa concencia estrágase con cada saludo que refugan os demáis; el desasosego empúxalo pral verdugo, pral momento de pagar polas faltas graves que fexo. ¡A concencia! El saberse responsable. Pepe acábase debaxo da solombra da súa cruz y namáis un resqueimor manténlo al marxe de dar en toló.

¿Qué pasaría de tar a cama fría? ¿Qué dirían de felo na cama sin desfer, ou nel tarrén, ou de pé escontra a ventá? De súpeto pasou de Mesías a Cristo crucifícao y el home pergúntase respetive d'estas custióis pras que nun ten resposta. Él é namáis un pescador d'andar al día, un infeliz. Nun conoz qué quer dicir a palabra morbo. A Pepe enseñáronye dende neno a ser xusto y a portarse con correición. Dase de conta de que nun foi de lei però ¿qué sabe él da morbosidá?

Hai un virus ruín encuruxao nel sangre dos seres sociais, nel peleyo dos xeitos y as maneras, na mena dos convencionalismos. Hai un mal de nacemento qu'a xente tapa con un repertorio de visaxes apresos; como esos coxos que sempre miran pral mesmo lao, el da perna búa. Hai dalgo magorento tamén nas miyores casas. Daqué cheira a podre igual nos homes castos que nas femas puras.

De seguro que Carme sábelo xa y qu'á fiya dóleye. Rezan as dúas pra que nun volva pasar y hasta pediría perdón a muyer por nun saber únde deixou de contemplar al home. Sin merecelo libróuse Pepe del xuicio matrimonial.

Mais hai dalgo qu'inda queda de deber. Pase nun terye lei á muyer però enxamáis enriba d'úa cama inda quente. É esa miudanza tan pequena a que ceiba os sintires máis baxos da xente.

El mísero pescador nun sabía que nel sou pecao corrente y ordinario taba pechao un mal sin cura. Y é que nun se ye poden poñer os cornos a todo un poble. 🐸